

מ"ת 60238/07/21 - מדינת ישראל נגד אסף קרפל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 60238-07-21 מדינת ישראל נ' קרפל (עציר)
תיק חיצוני: 481006/2021

בפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
מבקשת מדינת ישראל
נגד משיב אסף קרפל (עציר)
ב"כ המבקשת עו"ד רעות אבירי
ב"כ המשיב עו"ד עדי כרמלי, תומר בנישתי וארז אלוש
החלטה בדבר ראיות לכאורה

לפני בקשת המדינה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו, שהוגשה יחד עם כתב אישום בו מייחסת התביעה למשיב את ביצוען של העבירות הבאות: **ניסיון רצח**, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **גניבה** (שתי עבירות), לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל; **התפרצות למקום מגורים**, לפי סעיף 406(ב) לחוק הנ"ל; **ופגיעה בפרטיות על-דרך בילוש או התחקות, ועל-דרך העתקה ושימוש בכתב**, לפי סעיפים 5, 2(1) ו-2(5) לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א-1981.

המעשים הנטענים בכתב האישום:

1. המשיב עבד כרופא מרדים בבית החולים שיבא בתל השומר, ובמסגרת עבודתו התיידד עם המתלוננת, אף-היא רופאה מרדימה. בתקופה שהחלה לפני חודש נובמבר 2020 והסתיימה ביום 09.07.21, נהג המשיב לחפש את קרבתה של המתלוננת, לעקוב אחריה, להמתין ליד רכבה, לקנות לה מתנות, ולשלוח לה מסרונים וואטסאפ ומיילים שבהם תאר את אהבתו אליה ואת רצונו בקשר רומנטי אתה. זאת, אף שלמתלוננת יש בן-זוג, הוא המתלון, שגר עמה.

2. במועד לא-ידוע קודם ליום 23.11.20, בעת ששהה בדירתה של המתלוננת לצורך לימוד בצוותא, ניצל המשיב את יציאתה של המתלוננת מהחדר, נטל את הטלפון הנייד שלה, חיפש ומצא בו תצלומים אינטימיים שלה, ושלח אותם לטלפון שלו. ביום 23.11.20, בעצמו או באמצעות אחר, שלח המשיב למתלוננת מייל בזהות בדויה, בו נטען שהמתלון מפיץ את התצלומים.

3. במועד לא ידוע במהלך התקופה, החליט המשיב לגרום למותו של המתלון, והחל בפעולות הכנה:

א. במהלך חודש מאי 2021 גנב המשיב את מפתח דירתה של המתלוננת;

ב. במועד לא-ידוע במהלך התקופה, ניצל המשיב את נגישותו לתרופות ולחומרי הרדמה, וגנב מבית חולים (שיבא או וולפסון) שני מזרקים ולפחות שתי אמפולות של חומר, שעלול להביא למותו של אדם, אם הוא מוזרק לגופו שלא במסגרת טיפול בבית-חולים וללא

ניטור של מכשיר החייאה (שם ומהות החומר ידועים אך חסויים);

ג. ביום 08.07.21 ניצל המשיב את השתתפותו בכנס מרדמים בבית החולים שיבא, בירר ומצא שהמתלוננת תעבוד במשמרת הלילה בין 09.07.21 לבין 10.07.21, ותיעדר מדירתה, בה ילון המתלונן לבדו;

4. ביום 09.07.21 סמוך לשעה 22:00, הגיע המשיב לבניין בו נמצאת הדירה, כשהוא יודע שרק המתלונן שוהה בה, וכשהוא חובש כובע רחב-שוליים המסתיר את פניו. המשיב ירד במדרגות לחניון, עלה במעלית לקומת הדירה, ושם השלים את הכנותיו בצידוד שהביא עמו - המשיב עטה על גופו סרבל, ובכיסיו או קפליו הכניס טייזר (שוקר חשמלי), מצת, אזמל רפואי ('סכין מנתחים', סקלפל), ואת שני המזרקים ובהם החומר. עוד הסווה המשיב את פניו במסכת סקי, עטה כפפות על ידיו וערדליים על נעליו.

5. לאחר שהמתין למעלה מארבע שעות בחדר המדרגות, נכנס המשיב בשעה 02:30 לדירה, ללא רשות ובמטרה לבצע פשע, באמצעות המפתח שגנב. המשיב נכנס לחדר השינה, וניסה לגרום למוותו של המתלונן כשהתנפל על עליו בשנתו, לפת אותו, חנק אותו, הפעיל על כתפו וזרועו השמאליים את הטייזר, וזאת תוך שהוא מנסה להזריק למתלונן את החומר. המתלונן התעורר והחל להיאבק במשיב ולהכותו כדי להשתחרר מלפיתתו, והצליח להוציא מידו את הטייזר. במהלך המאבק נשמטו מידיו של המשיב המזרקים, ומאחד מהם נתלשה המחט וננעצה במזרון.

6. לאחר שהצליח המתלונן להכניע את המשיב, הורה לו להשאיר בדירה את כלי התקיפה שהביא עמו ולהסתלק, וכך עשה המשיב. לאחר סילוקו של המשיב, התקשר המתלונן למוקד 100 והזעיק משטרה.

עיקר טענות הצדדים:

7. **אין מחלוקת**, כי המשיב אכן הגיע לדירה כנטען. סרטוני אבטחה, תפיסת מוצגים והודאות המשיב עצמו, הן הבסיס הראייתי המוצק לרוב המסקנות לגבי תנועותיו ומעשיו של המשיב בליל האירוע, לרבות מה לבש בשלבי האירוע השונים ומה נשא עמו.

8. **ההגנה** סוברת כי לא עלה ביד התביעה, ולו כעניין לכאורי, לבסס טענתה כי המשיב רצה וניסה להמית את המתלונן, ובפרט באמצעות הזרקת החומר. כעניין של היגיון - לו רצה המשיב להמית את המתלונן בהזרקת החומר, מדוע פתח בתקיפה באמצעות טייזר, וכך העיר את המתלונן והקשה על ביצוע זממו, אם לא איין אותו כליל? כמות החומר במזרקים לא יכלה לסכן את חיי המתלונן, ומכל מקום - המתלונן עצמו לא תומך בטענה שהמשיב ניסה להזריק לו, או שהצליח בכך. התביעה החליפה עובדות מרכזיות בהנחות לא-מבוססות, בעיקר בהתייחס לפעולות ההכנה הנטענות.

9. **התביעה** טוענת, שעל-אף מחסור בראיות ישירות לחלקים משמעותיים במהלך האירועים, ניתן לדעת ולהבין מהראיות הקיימות, תוך שימוש בניסיון החיים והשכל הישר, שהמשיב אכן פעל כמיוחס לו בכתב האישום, כשהמקור למעשיו היו רצונו וכוונתו להמית את המתלונן. זאת עשה המשיב על-רקע אובססיה למתלוננת, ומשנכשלו ניסיונות להביאה לפרידה מהמתלונן, כגון טפילת אשם על המתלונן שהפיץ כביכול תצלומים אינטימיים של המתלוננת.

ראיות ומסקנות:

10. מניע מבוסס - אובססיביות, קנאה ופנטזיית המושיע:

א. יחסו של המשיב למתלוננת היה אובססיבי, וזו לשון המעטה זהירה, לנוכח העולה מ"יומן מסע" בן 136 עמודים שכתב ואסף המשיב במהלך התקופה, עד שלבסוף הדפיס, איגד ומסר למתלוננת. הדברים חושפים, בין היתר, תסכול ואכזבה מהנתק שכפתה המתלוננת בסירובה למערכת יחסים רומנטית עם המשיב. ציפיות שסופן אכזבה ועלבון, העלאה נוסטלגית של זיכרונות והשוואתם למציאות מפכחת, חרטה ואבדן שמחת החיים עד רמזים לאובדנות, חשש להכאיב למתלוננת ולפגוע בה, גילויי תלות והאשמת המתלוננת ש"זרקה אותו לכלבים", ועוד [כ"ו; הודעת המתלוננת 11.07.21];

ב. עוד טען המשיב, שהוא והמתלוננת יכולים לתקשר בלי מילים והוא שומע את דבריה גם כשהוא לא לידה [הודעת משיב, 21.07.21], וגם בעיצומה של חקירת המשטרה, בהיותם בעימות, אמר למתלוננת ש"את יודעת שאני מחכה לך... אני לא יכול להיות בלעדייך...";

ג. המשיב הודה בפני המתלוננת, שאכן העתיק ללא-רשות את התצלומים האינטימיים מהטלפון שלה ופנה אליה במייל בזהות בדויה כדי להזהיר אותה, כביכול המתלונן מפיץ או מתכוון להפיץ את התצלומים, וכל-זאת במטרה להביא לפירוד בין המתלוננים [הודעת המתלוננת 10.07.21]. המשיב חזר על הודאתו גם באזניו של המתלונן [הודעות המתלונן 10.07.21]. בחקירותיו הכחיש המשיב את המעשה ואת ההודאות המיוחסות לו [הודעת משיב, 21.07.21]. בשלב זה של ראיות לכאוריות, די בדברי המתלוננים בתוספת הרקע הכללי של אובססיית המשיב, כדי לקבוע שהמשיב פעל כנטען;

ד. לאחר אירוע זה ביקשה המתלוננת לנתק קשר עם המשיב, אך הוא לא שעה לבקשותיה, המשיך לשלוח לה הודעות ומתנות, והטריד אותה בעיקוב אחריה ובהתייבבות ליד דלת ביתה, בחניית בית החולים ועוד;

ה. המשיב הודה בחקירתו ש"מה שלקח את החברה הכי טובה ממני היה [המתלונן]" [הודעת משיב, 21.07.21], וחזר ואמר ש"הוא היה אמור להרוג אותי ולא הפוך, הוא חזק ממני" [עימות עם המתלוננת];

ו. כל אלה ועוד, לרבות מכתב פרידה אובדני, מבססים מניע, התומך ביתר הראיות;

11. פעולות ההכנה:

א. גביבת המפתח: המתלוננים אינם יודעים כיצד הגיע מפתח הדירה לידי המשיב, אך במהלך חודש מאי 2021 נעלם מפתח שהיה בחזקת המתלוננת [הודעות המתלוננים, ב' וג']. המתלונן מסר שבלייל התקיפה נעל את דלת הדירה לפני שהלך לישון, ולאחר התקיפה ענה המשיב לשאלתו ואמר שכדאי שיחליף מנעול [הודעות המתלונן 10.07.21]. המפתח שנתפס

בחזקת המשיב זוהה על-ידי המתלוננים כמפתח שנעלם למתלוננת. המשיב עצמו מודה שהמפתח היה בחזקתו אך טוען שהמתלוננים נתנו לו אותו [הודעת משיב, 10.07.21], או שניתן לו על-ידי המתלוננת כשהיו בזוגיות [הודעת משיב, 13.07.21]. דברי המתלוננים, יחד עם מצב היחסים בינם לבין המשיב בעת הרלוונטית, מבססים את המסקנה שהמפתח לא ניתן מרצון, משמע נגנב;

ב. גניבת המזרקים והחומר: המשיב שלל נחרצות שנטל אמפולות חומר וטען כי החומר לא היה זמין לו [הודעת משיב, 21.07.21]. אין כל ראיה למקום ולזמן שבהם בוצעו הגניבות הנטענות, אך אין חשיבות כלל לדרך השגת החומר, אם ייקבע שהיה בידי המשיב והובא לזירה על-ידו;

ג. יודא מועדי התורנויות של המתלוננת: גם עניין זה אינו מרכזי כלל, שכן אין מחלוקת שהמשיב נכנס לדירה לאחר סדרת פעולות מתוכננות היטב (שסיבותיהן ומטרותיהן נתונות במחלוקת), שמצא שם את המתלונן לבד וישן, ובחר שלא לצאת כלעומת שבא אלא ליזום מגע עם המתלונן;

12. הגעת המשיב לדירה בנסיבות המלמדות על כוונתו:

א. ביגוד: המשיב הודה שנטל עמו את הסרבול ולבש אותו כשהגיע לבית המתלוננים. לטענתו, הוא סובל מקור והסרבול מחמם. המשיב גם הודה שנכנס לדירה כשהוא חובש כובע מצחייה, "כי לא היה לי איפה לשים אותו", כשעל פניו מסכת סקי "כי לי קר" ועל ידיו כפפות, אותן הסיר והשליך לאחר יציאתו מהדירה, "זה בגלל הקור". תחילה הכחיש המשיב שהגיע לדירה עם ערדליים, אך לאחר שהוצג לו סרטון אבטחה, חזר בו וטען שגם הערדליים שימשו אותו כמגן מקור. המשיב נשאל והודה שמעולם לא קרה שנכנס לבית של אחרים כשהוא לבוש כך, ובנוסף - הוריו וגרושתו של המשיב, וגם המתלוננת, הכחישו ידיעה על-כך ולא הכירו נוהג של המשיב להתעטף בבגדים חמים [הודעות הנ"ל]. את החלפת הבגדים ברכב תירץ המשיב ברצונו "לבסס אימג' אחר לגבי" [הודעת משיב 10.07.21]. אני דוחה את טענתו של המשיב וקובע כי בגדי המגן שעטה על עצמו נועדו לפי שורת ההיגיון לשרת מטרות ברורות, מניעת זיהוי באמצעות מצלמות אבטחה והגנה על גופו ובגדיו מפני נתזי דם או נוזלים מסגרים אחרים;

ב. ציוד וכלי תקיפה: המשיב הודה שנטל עמו מצית של מנגל וטייזר מחשש לתגובתו של המתלונן, שצעיר וחזק מהמשיב, ועל רקע איומים ששמע מהמתלוננים בעבר, כשדרשו ממנו להפסיק לשלוח למתלוננת הודעות ומתנות. עוד הודה המשיב שהביא עמו שני מזרקים שהיו בכיס הסרבול, אך טען שהיתה בהם תמיסת מי-מלח לטיפול בבנו וששכח מהם, ולחילופין - שזרק אותם טרם הגעתו לדירה, כך שנכנס ללא כל מזרק. עוד הודה המשיב שהגיע למקום עם אזמל רפואי בכיס הסרבול וכנראה נפל משם בכניסה לבית המתלוננים;

ג. הבאת שני המזרקים שנמצאו בדירה והכילו את החומר:

בבדיקת הדירה לאחר האירוע נמצאו שני מזרקים ובכל אחד מהם כמות מעטה מאוד של נוזל, ואחד מהם ללא מחט, שנמצאה נעוצה במזרון [כ"ח]. בדיקות ט"א ודנ"א לא העלו דבר. טיפת נוזל מאחד המזרקים

("הכחול") הועברה לבקבוקון מז"פ [כ"ה]. אין מחלוקת כי הנוזל במזרקים הוא החומר, לפי חוות-דעת בתיק.

לאחר שהמשיב עזב את הדירה, מצא המתלונן על הרצפה מזרק שבור וחרד מאוד שמא הזריק לו המשיב חומר כלשהו [הודעות מתלונן 10.07.21]. המתלוננת מסרה שלא החזיקה בדירה את החומר, שאין לו כל שימוש מחוץ לחדרי ניתוח [הודעת המתלוננת 13.07.21]. לשאלתי בדיון, ענו ב"כ הצדדים כי החומר אינו משמש לצרכים לא רפואיים, כלומר, אינו יכול לשמש לשינוי תודעה ומצב-רוח, אף לא לספק תחושה נעימה, דוגמת אופיאטים או חמצן דו-חנקני. המשיב הכחיש שהביא לדירה מזרקים ובהם החומר, והפנה חשד למתלוננת.

אמרות המתלוננים מובילות למסקנה לכאורית, שטרם הגעת המשיב לדירה לא נמצאו בה מזרקים עם החומר (או מזרקים בכלל, או אמפולות החומר). מכאן מחויבת מסקנה לכאורית נוספת, המתיישבת עם הנסיבות הלא-תמימות של הגעת המשיב לדירה - המשיב הביא עמו את שני המזרקים, שבהם היו כמויות לא-ידועות של החומר.

ד. הכניסה לדירה:

המשיב טען שהגיע לדירת המתלוננים כדי להחזיר להם את המפתח ולשוחח אתם "על העבר שלנו" ועוד. לפי גרסה אחרת מפיו, עיתוי ההגעה לא היה מקרי, שכן המשיב קיבל לדבריו הוראות מישויות רוחניות כלשהן, שהורו לו להגיע לפגוש במתלוננים ואף הורו לו מה עליו ללבוש, וזאת כדי להבטיח להם חיים מאושרים ולמנוע גורל אומלל שהמשיב צפה בחזיונותיו [הודעת משיב, 21.07.21].

המשיב נשא טייזר "כיון שחשש מבן זוגה של [המתלוננת] בגלל גודלו". הוא אף "היה מוכן לזה ש[המתלונן] יהרוג אותו".

לדבריו, לאחר הגעה לבניין עלה מייד במעלית, אך טעה בקומה ונאלץ לעלות את יתרתן במדרגות. כשהגיע לדירה, דפק בדלת וכשלא היה מענה, ישב בחדר המדרגות עד ששמע קול מהדירה (או לפי גרסה אחרת - עד ששמע שמזמינים אותו להיכנס לדירה). אז פתח את דלת הדירה, שלא היתה נעולה, נכנס לדירה שהיתה חשוכה, ניגש לחדר השינה והניח ידו על זרועו של המתלונן;

13. מהלך התקיפה עד עזיבת המשיב את הדירה:

א. המתלונן סיפר, שהתעורר מהפעלת הטייזר על גופו והחל להיאבק במשיב שניסה לחנוק אותו בידיו. במהלך המאבק חילץ המתלונן את הטייזר מידו של המשיב, שניסה לקחתו בחזרה, וכך עד שהמתלונן השתחרר מלפיתתו. השניים נפלו על הרצפה והמתלונן ניסה לחנוק את המשיב, תוך שהוא מבקש ממנו להפסיק. המשיב ענה "בסדר" והמתלונן זיהה את קולו והבין שהתוקף הוא המשיב. המתלונן דרש מהמשיב להשאיר את חפציו שהתפזרו בחדר ולהסתלק. לפני לכתו, ענה המשיב לשאלותיו של המתלונן ואמר ש"רציתי לדעת אם אתה יכול להגן על [המתלוננת]" וכדאי שהמתלונן יחליף את מנעול הדלת. המשיב אישר את הדברים אך לא נתן הסבר ברור לכך [הודעות המתלונן 10.07.21];

ב. המשיב טען, שלאחר שנגע במתלונן, התעורר המתלונן בבהלה והחל לתקוף את המשיב, ניסה לדקור אותו ב"מצית של מנגלים" ואף ניסה להפעיל נגדו את הטייזר שהביא המשיב. המשיב הגן על עצמו, הפעיל את הטייזר על המתלונן וחנק אותו, ואמר לו ש"די זה מספיק, אני לא מאשים אותך". במהלך המאבק, כשהיו כבר על הרצפה, חש המשיב במזרק שהיה מוטל שם, "ידו ננעלה על המזרק" והוא דקר את המתלונן בידו כדי שישחרר אותו, ומחט המזרק התעקמה. המשיב לא התכוון להזריק, "אבל במאבק אי אפשר לדעת, יכול להיות" [הודעת משיב 10.07.21];

ג. גרסתו של המתלונן לכידה ומתיישבת עם יתר הראיות, בפרט הגעתו החשודה של המשיב לדירה. בכך די בשלב זה כדי לאמצה ולסמוך עליה מסקנות עובדתיות, בוודאי לנוכח גרסתו הלא-סבירה של המשיב;

ד. מציאותם של המזרקים ובהם כמויות קטנות מאוד של החומר, מובילה למסקנה שהמשיב ניסה לעשות בהם שימוש, משלא סיפק המשיב כל הסבר אחר. אמנם, לא נמצאו טיפות חומר מחוץ למזרקים, אך לא ניתן (בשלב זה) להסיק שה"אין" מכריע את ה"יש";

14. מהות החומר וסכנתו, הלכה למעשה:

א. דעת רופאים מרדימים: החומר משתק שרירים, וסכנתו בכך שהוא עלול לשתק גם את השרירים הכרוכים בנשימה ולהביא כך למותו של אדם. החומר משמש בניתוחים שנערכים בהרדמה מלאה וניתן יחד עם חומרי ההרדמה, על-ידי רופא מרדים, רק בחדרי ניתוח ובמחלקות לטיפול נמרץ, כשהמטופל מונשם וצויד החייאה זמין. אם מוזרק החומר לאדם ללא חומרי הרדמה, הוא עלול להיחנק למוות בעודו בהכרה, בייסורים קשים. הזרקת החומר במינון נמוך עלולה לגרום לעינוי של מספר דקות אך לא למוות [הודעת ד"ר סורוקס, מנהל מחלקת טיפול נמרץ בוולפסון; הודעת פרופ' בורנשטט, מנהל מחלקת הרדמה בתל השומר]. החומר מתפרק במהירות בדם ואינו מותיר שרידים או עקבות שניתן לזהותם, ולכן שימש בעבר במקרי רצח [בורנשטט];

ב. דעת מומחים: הזרקת כמות מספיקה, שבנסיבות המקרה דנן גם אפשרית, לתוך רקמה שרירית (ולא לווריד), תגרום להרפיית שרירים ולשיתוק שרירי הנשימה תוך שתיים-שלוש דקות ולמשך עשר עד שלושים דקות. המשמעות היא מוות בחנק, לאחר אבדן הכרה ונזק מוחי. עם-זאת, השפעת החומר והכמות הדרושה מושפעים מנתונים רבים שיש לשקלל, ולכן מתייחסות המסקנות לאדם בריא במשקל של 70-75 ק"ג [מגר' פופרנו; ד"ר קוגל]. בספרות המקצועית מוכרים מקרים שבהם שימש החומר למעשי רצח;

ג. המשיב טען, שהחומר אינו מסוכן, כיון שמשך הפעולה שלו כה קצר, עד שמקבל החומר חוזר לנשום עצמונית במהירות וללא נזק [הודעת משיב, 13.07.21, 21.07.21];

ד. במסגרת ההליך דנן, אין צורך ויכולת בהכרעה סופית, המצויה בתחומו של היושב לדין בתיק העיקרי. הקביעות העובדתיות הן לכאוריות - מה שנבדק הינו הפוטנציאל הראייתי של כל ראייה, והשאלה היחידה היא, האם תתרום להרשעתו של הנאשם אם פוטנציאל זה אכן

יתממש. כשמדובר בחוות-דעת, ההנחה היא כי לא תיסתר בחוות-דעת נוגדת, ושתאומץ במלואה. חוות הדעת של ארבעה מומחים מכוונות לממצא אחד, והוא פוטנציאל ממשי להשפעה קטלנית של הזרקת החומר לרקמת השריר של המתלונן;

ה. אמת נכון, כמות החומר שהיתה במזרקים אינה ידועה, אך ניתן להסיק ברמת וודאות מספקת, שהמשיב דאג לכמות קטלנית - וליתר דיוק, קטלנית לפי הערכתו - שאחרת, לאיזה צורך הגיע כך לדירת המתלוננים, עטוי ביגוד מסווה-זהות ומגן משרידי חומר מפליל? מה יכול היה להיות הטעם שבהכנות מדוקדקות, שמטרתן הרחקת חשד עתידי, אם הקורבן היה נשאר בחיים ומספר את שארע?

סוף-דבר:

15. התביעה הציבה מסד ראיתי-לכאורי שדי בו בשלב זה: מניע; גניבת המפתח; הגעה לדירת המתלוננים בנסיבות שחשודות מהן אין; מארב לילי ממושך בחדר המדרגות; לבישת פרטי ביגוד מקשי-זיהוי ומונעי זיהום בחומר מפליל; נשיאת אמצעי-תקיפה מגוונים; הבאת שני מזרקים ובהם חומר שעלול להמית אדם בנסיבות המעשה; כניסה אסורה לדירה בשעת לילה מאוחרת, בצפייה לאירוע אלים; כניסה לחדר השינה; תקיפת המתלונן בשנתו; ריקון המזרקים במהלך התקיפה, ושימוש במזרק ככלי-תקיפה;

16. באין גרסה הגיונית ולכידה מפי המשיב, שבכוחה להתמודד עם צבר ראיות המעיד לכאורה על ניסיון להמית את המתלונן, לאחר הכנה מדוקדקת; וכאשר לא עולה על הדעת הסבר חלופי לפעולותיו של המשיב, נותרת לכאורה מסקנה יחידה אפשרית - המשיב ניסה לרצוח את המתלונן.

17. אף שאין בכך כדי להשפיע לעניין המעצר, אומר שקיימת תשתית ראיתית מספקת גם בנוגע לעבירות ההתפרצות, הפגיעה בפרטיות והגניבה (אחת).

18. המשך דיון לפני כב' הש' התורן/ית נקבע ביום **02.09.21** שעה **09:00** והמשיב יהיה זמין לדיון ב-VC.

ניתנה היום, י"ח אלול תשפ"א, 26 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.